

været Mulighed for en fredelig Afgjørelse ved Forhandling mellem Finantsministeriet og de vedkommende Fæstere eller Leiere, og der er selvfølgelig ikke den fjerneste Grund til at antage, at Staten skulde ønske at fastholde et enkelt Huus eller Doelsted, hvad det nu er, som ligger alene, naar den øvrige Eiendom blev folgt, ligesaa lidt som der er nogensomhelst Tendents hos Regjeringen til at ville sælge disse Steder tilligemed Skovene, medmindre deres Afstillelse vilde medføre en meget betydelig Nedgang i de paagjældende Skoves Værdi. Naar det ærebe Medlem har udtalt, at der nok vilde findes en eller anden Maade, hvorpaa Sagen kunde jevnes, da vil jeg sige, at efter min Erfaring i Verden er den Maade, han har tænkt sig, ikke nogen saadan. Jeg troer nemlig, at naar man gjennem Loven giver de Vedkommende den Ret, Endringsforslaget giver dem, vil der ikke være Udfigt til, at de senere ville være tilbøjelige til at lade sig udkjøbe paa rimelige Betingelser. Efter min Erfaring vilde det blive en blodig Handel for Statskassen, og derfor fraraader jeg paa det Bestemteste Vedtagelsen af det ærebe Medlems Endringsforslag.

Formanden: Det ærebe Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Winther: Dersom den ærebe Minister ved et tidligere omtalt Tilfælde havde vist en saadan Imødekommen, skulde det aldrig være faldet mig ind at stille et Endringsforslag af den Art, men det var netop paa Grund af den absolute Afviisning, at jeg var foranlediget til at tænke nærmere over dette Spørgsmaal.

Finantsministeren: Det ærebe Medlem glemmer, at der for dette enkelte Tilfældes Vedkommende forelaa netop de Omstændigheder, jeg allerede eengang idag har nævnet, nemlig at Staten har kjøbt den paagjældende Eiendom for at benytte den til et Skovbetjentsted, og det forekommer mig at være en aldeles hensynløs og uforsvarlig Omgang med Statens Gods, naar man da vil lade den paagjældende

Eiendom gaae ind under Reglerne i Loven af 8de April 1851; thi det er aabenbart, at den store og almindelige Interesses, som maatte retfærdiggjøre Bestemmelserne i Loven af 1851, slet ikke finder Anvendelse paa saadanne enkelte Tilfælde.

Ordføreren: Det ærebe Medlem fra Maribo (Frederiksen) har ikke været tilfreds med, at Udvalget ikke har givet en heel Deel statistiske Oplysninger, som for ham vilde have været af særdeles Interesse. Jeg er nu ikke sikker paa, at disse Oplysninger vilde have været af samme Interesse for Thingets øvrige Medlemmer, og jeg har i alt Fald ikke fundet, at der i Lovforslaget, som det forelaa, og naar man sammenlignede det med tidligere lignende Forslag, der have foreligget, var nogen sær Anledning for Udvalget til at søge yderligere Oplysninger end dem, der, som det forekommer Udvalget, tilfredsstillende ere meddeelte af Regjeringen i Motiverne til Lovforslaget. Men dertil kommer endnu en anden Grund, nemlig den, at jeg ikke indseer Muligheden af at tilveiebringe nogen yderligere Oplysning, som kunde have en virkelig reel Betydning. At indlade sig paa at tagere de Skovstrækninger, som ikke fra Regjeringens Side i Motiverne ere tagerede, med Fredskovsforpligtelsen, og navnlig ogsaa indlade sig paa at tagere dem, naar man tænker sig denne Forpligtelse bort, vilde vistnok have været en Opgave, som Udvalget ikke havde kunnet løse. Jeg tvivler i det Mindste paa, at Regjeringen vilde have været istand til at tilveiebringe de fornødne Oplysninger i den Henseende, og skulde Udvalget have søgt paa egen Haand fra et almindeligt principielt, theoretisk Standpunkt at levere en Udvikling angaaende disse Punkter, frygter jeg for, at denne Udvikling vilde have savnet den reelle Betydning, som den dog maatte have, naar den skulde udgjøre en Deel af et Udvalgs Betænkning. Det samme ærebe Medlem har ogsaa udtalt, at hvergang der var Spørgsmaal om Skoveiendomme, gjorde der sig et Slags Sentimentalitet for de danske Skovegjældende. Dette vil jeg meget gjerne indrømme ham er Tilfældet, men jeg troer ikke, at denne Følelse er uberettiget, eller at det er uberettiget at tage